

ဝန်လင်း
Read on the move

မင်းမြတ်သူရ

ဂျမဒါမင်းထင်

နှင့်

သစ္စာတော်ခံ

နိဒါန်း

ကျွဲသည် ညွန်၌ သာမေ့လျော်၏။

ဟင်္သာသည် ရေကန်၌ သာ မေ့လျော်၏။

မိန်းမသည် ယောက်ျား၌ သာ မေ့လျော်၏။

ရဟန်းသည် တရား၌ သာ မေ့လျော်၏။

မိန်းမတို့၏ ဥစ္စာကား အဆင်းတည်း။

ယောက်ျားတို့၏ ဥစ္စာကား အတတ်ပညာတည်း။

ရဟန်းတို့၏ ဥစ္စာကား သီလတည်း။

မင်းတို့၏ ဥစ္စာကား ရဲမက်ဗိုလ်ပါတည်း။

နိဒါန်း

ဥစ္စာစီးပွားပျက်လျှင် မိတ်ဆွေ၊ သားမယား၊ ညီအစ်ကို၊
မောင်နှမများသည်ပင် စွန့်ခွာတတ်၏။

ဥစ္စာရှိသူကိုသာ မှီခိုပေါင်းသင်းလိုကြ၏။

လောက၌ စီးပွားဥစ္စာသည် ခင်ပွန်းကြီးဖြစ်၏။

မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသသည် ယူဖရေးတီးနှင့် တိုက်ဂရန်မြစ် နှစ်သွယ်ပေါင်းဆုံရာ အရပ်ကို ဆိုပါသည်။ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားတွင် ရှေးကျသော ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ ရှိခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် (၇) ပါးတွင်ပါဝင်သော ဘေဘီလုံမြို့မှ ဥယျာဉ်ပျံသည် ထိုအရပ်တွင်ရှိ၏ ။

တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်လာ သင်္ဘောသားဆင်းဘတ်၏ မွေးရပ်မြေမှာလည်း မက်ဆိုပို တေးမီးယားတွင် ရှိ၏ ။

မက်ဆိုပိုတေးမီးယားသည် လူယဉ်ကျေးမှု စတင်ဖြစ်ထွန်းရာအရပ်လည်း ဖြစ်၏ ။

ထိုအရပ်၌ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးများ ထွန်းကားခဲ့ခြင်း၊ မြေဩဇာကောင်းသော မြစ်ဝှမ်းဒေသ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် လက်နက်နိုင်ငံကြီးများလက်အောက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ကျရောက်ခဲ့ဖူး၏ ။

အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသ အာရေဗျကျွန်းဆွယ်တွင်ရှိသော မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသ သည် အလွန်ရှေးကျသော ယဉ်ကျေးမှုကြီးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွန်းကားခဲ့၏ ။

ဘီစီ ၂၀၀၀ ခန့်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ဘေဘီလုံလုံးနီးယားလူမျိုးတို့၏ ဘေဘီလုံရှေးဟောင်း မြို့တော်ကို အက်စ်ရှာနှင့် နင်နီဗာတို့ကိုလည်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယားတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏ ။

ရောမအင်ပါရာထွန်းကားသောအချိန်တွင် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားသည် ရောမနှင့်ပါရှား၏ အားပြိုင်ရာဒေသ ဖြစ်ခဲ့၏ ။

အေဒီ (၇) ရာစုတွင် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားသို့

အာရပ်များဝင်ရောက်လာ၏။

မွန်ဂိုဘာသာတို့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် အာရပ်တို့၏

ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများ ပျက်စီး ရပြန်၏။ ၁၆ ရာစုတွင်

မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသကို တူရကီဘုရင် စူလတန်မင်းက သိမ်းပိုက်ယူခဲ့ ပြန်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသသည်

အော်တိုမန်တူရကီအင်ပါရာအတွင်းသို့ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ

ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

တူရကီတို့သည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော အော်တိုမန်အင်ပါရာကြီးကို

အီစတန်ဗူမြို့မှ ထိန်း သိမ်းအုပ်ချုပ်ခဲ့၏။

အော်တိုမန်တူရကီတို့လက်သို့ ဥရောပတိုက်အရှေ့တောင်ပိုင်း

မြေထဲပင်လယ်တစ်ဝိုက် နယ်မြေများနှင့် အာဖရိကမြောက်ပိုင်းနယ်မြေများအားလုံး

ကျရောက်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် အော်တိုမန်အင်ပါရာကြီးသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်

အကြီးကျယ်ဆုံး အခမ်းနားဆုံး အင်ပါရာကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

အော်တိုမန်တူရကီတို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသသို့

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းပိုက် ထားခဲ့ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်သောအခါမှပင်

ဗြိတိသျှလက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရ၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်သို့ တူရကီနိုင်ငံဝင်ရောက်လာသဖြင့် အိန္ဒိယရှိ

ဗြိတိသျှတပ်မကြီးတစ်ခု သည် ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တပ်စွဲ၏။

ထိုသို့တပ်စွဲရခြင်းမှာ ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့အတွင်းရှိ မဟာမိတ်များကို

အကာအကွယ်ပေးနိုင် ရန်နှင့် ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့ကို လက်ဦးမှုရယူရန်ဖြစ်၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဗြိတိသျှတို့၏ အလွန်ထင်ရှားသော စစ်မျက်နှာမှာ တူရကီတို့နှင့် ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့တွင် ဆင်နွှဲခဲ့သော မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံသို့ စစ်မှုထမ်းများသည် မက်ဆို ပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာ၌ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူး၏။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်နှင့် လွန်စွာဝေးကွာသော အာရေဗျကျွန်းဆွယ်ရှိ မက် ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်တွင် မြန်မာ့သွေးကို ပြခဲ့ဖူး၏။

ထိုအချိန်က မြန်မာစစ်မှုထမ်းတို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာပြင်တွင် ဆာဂျင်၊ ဆူမဒါ၊ ဂျမဒါ စသော ရာထူးငယ်လေးများပင် ရရှိစေကာမူ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ချီးကျူးရ လောက်အောင် သတ္တိပြောင်ခဲ့၏။

မြန်မာစစ်မှုထမ်းတို့၏ စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု၊ သတ္တိပြောင်မှုတို့ကို ၁၀တူစစ်မှုထမ်းအားလုံး အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။

ထိုကဲ့သို့ သတ္တိအပြောင်ဆုံး၊ အရဲရင့်ဆုံး၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုအရှိဆုံး စစ်သည်တော်များ ထက် သာလွန်သော စစ်သည်တော်တစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူး၏။

ထိုစစ်သည်တော်၏ အမည်မှာ ဂျမဒါမင်းထင်ပင် ဖြစ်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် လွန်စွာရဲဝံ့၏။ သေဝံ့သတ်ဝံ့သော သတ္တိလည်းရှိ၏။

သူသည် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံလိုသော စိတ်ဓာတ်လည်းရှိ၏။ သနားကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်၏။ သူသည်

တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ဓာတ်လည်း အလွန်နည်း၏။

အများအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံလိုသော စိတ်ဓာတ်လည်းရှိ၏။
သူ၏ စိတ်ဓာတ် သည် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ရဲဝံ့၏။
ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လိုလည်း သနားကြင်နာတတ်၏။

သူသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်အတွင်း စွန့်စားမှုအမျိုးမျိုးကို
ပြုလုပ်ခဲ့၏။

စစ်မြေပြင်ရှိ ဘဝတူစစ်သည်များ၏ အသက်များစွာကို သူ
ကယ်တင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ စိတ်ဓာတ်သည် အလွန်ထူးခြား၏။

ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးများ ပေးအပ်သော သူရဲကောင်းဆုတံဆိပ်များကို
မက်မောတွယ်တာ ခြင်းမရှိချေ။ သူ၏ ရာထူးတက်ရန်အတွက်လည်း
လုံ့လစိုက်ထုတ်ခြင်းမရှိပေ။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊
လူစွန့်စားတစ်ဦးသာဖြစ်၏။

ထိုသို့ သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊ လူစွန့်စားတစ်ဦးကို
ပရိသတ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးရန် စာရေးသူ၌ တာဝန်ရှိပါသည်။

စာဖတ်သူသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကိုဖတ်၍ ရဲဝံ့စိတ်၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားစိတ်၊
သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံလိုစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ် စသည့်
ကောင်းမြတ်သောစိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဆိုလျှင် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
ဖန်တီးရကျိုး နပ်ပေမည်။

X X X

တစ်နေ့သ၌ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား၏ စစ်မြေပြင်၌
ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် မြန်မာစစ်သားသုံးယောက်ကို သူ၏

ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်တို့ ရောက်သော အခါ
ကာနယ်ဟင်နရီသည် ကြွေပန်းကန်ထဲမှ စွန်ပလွံသီးများကိုနှိုက်၍ စားလိုက်ပြီး

“ထိုင်ကွာ၊ မင်းတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ ခရီးတစ်ခုကို လွှတ်စရာရှိလို့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စားပွဲရှေ့ရှိ
ကုလားထိုင်တွင် လူနွဲ့ရရ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးဖြစ်သော ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဂျမဒါမင်းထင်
သူ၏ ရှေ့ထိုင်ခုံသို့ ရဲဝံ့စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပုံမရချေ။
ကျန်သောစစ်သားသုံးယောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် အိန္ဒိယမှာပင်တွဲ၍
စစ်ဆင်ရေးပေါင်းများစွာကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။

သူသည် ဂျမဒါမင်းထင်၏ အစွမ်းကို အထူးယုံကြည်သူဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် လူတစ်သိန်းတွင် တစ်ယောက်ရှိနိုင်ခဲ့သော
သူရသတ္တိနှင့် အရည်အချင်း ရှိသူဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် အိန္ဒိယစစ်တပ်မှာ နေထိုင်စဉ်ကပင် လူအများ
အံ့ဩဖွယ်ကောင်း အောင်စွမ်းဆောင်မှုအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်၏။

ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို အနီးကပ်စေခိုင်းသူဖြစ်၍
မြန်မာလူမျိုးစစ်သည်တစ်ဦး၏ စွမ်းပကားကို အံ့မခန်းဖြစ်ခဲ့၏။

သူသည် ဗြိတိသျှလူမျိုးအားလုံးထဲတွင် ဂျမဒါမင်းထင်၏ အစွမ်းကို
အယုံကြည်ဆုံးလူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အလွန်အရေးကြီးသော စစ်ဆင်ရေးကိစ္စများတွင်
ဂျမဒါမင်းထင်ကို စေခိုင်းလေ့ ရှိ၏။ ကာနယ်ဟင်နရီသည် သူ၏ ဆေးတံကို
မီးညှို့လိုက်ပြီး

“မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား
မင်းထင်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကာနယ်ဟင်နရီ၏ မျက်နှာကို
တည်ကြည်စွာကြည့်၍

“အဆင်ပြေပါတယ် ကာနယ်၊ စစ်သားဆိုတာကတော့
အိန္ဒိယမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မက်ဆိုပိုတေး မီးယားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျရာနေရာမှာ
ပျော်အောင်နေရတာ ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးကတော့ စွန့်စားချင်လို့
စစ်ထဲဝင်လာတဲ့သူတွေဆိုတော့ စွန့်စားရရင် ပျော်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကာနယ်ဟင်နရီက ရယ်မော၍

“ဒါဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းမှာ မစွန့်စားရလို့ မင်းတို့ပျင်းနေတယ်ဆိုပါတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့အသွေးအသားထဲမှာကိုက စွန့်စားချင်စိတ်တွေ
ကိန်းအောင်းနေ တယ်၊ ဒါကြောင့် မစွန့်စားရရင် ပျင်းတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကာနယ်ဟင်နရီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းတို့ မကြာမီ စွန့်စားခန်းဖွင့်ရတော့မှာပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းတို့ဟာ
ဒီလောက်တောင် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရတာ ဝါသနာထုံရင် မင်းတို့နိုင်ငံမှာ ဘာဖြစ်လို့
စွန့်စားခန်းမဖွင့်ရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကာနယ်ဟင်နရီအမေးကြောင့်
ဂျမဒါမင်းထင်ကလွဲ၍ ကျန်သော စစ်သားများ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။
ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စကားသည် မြန်မာပြည်လွတ် လပ်ရေးတိုက်ပွဲများနှင့်
ပတ်သက်နေလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်ကမူ ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စကားကို တုန်လှုပ်ဟန်မပြဘဲ

“မြန်မာပြည်မှာ စွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့ အချိန်လိုသေးတယ် ကာနယ်၊
ကျုပ်တို့က အချိန်ကိုစောင့် နေတာ၊ အချိန်တန်ပြီဆိုရင်တော့
လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေ
ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့လက်က လွတ်မြောက်စေရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏ ။ ကာနယ်ဟင်နရီကဲ့သို့
ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးအား မြန်မာဂျပဒါတစ်ဦး က မကြောက်မရွံ့
ပြန်လည်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

သို့သော် ကာနယ်ဟင်နရီက အခြားသော မျက်နှာဖြူအရာကြီးများကဲ့သို့
လူမျိုးစွဲစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူမဟုတ်သဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ

“မင်းတို့ ညီညွတ်ဖို့လိုတယ်၊ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ စုပေါင်းတွန်းလှန်ရင်
မင်းတို့နိုင်ငံ လွတ် လပ်ရေးမြန်မြန်ရမှာပါကွာ၊ အားမလျော့ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျပဒါမင်းထင်က ကာနယ်ဟင်နရီနှင့်
မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

“စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကာနယ်မှတ်ထားရမှာက
မြန်မာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာတွေဟာ
ဘယ်လိုအခက် အခဲမျိုးနဲ့ကြုံကြုံ အပြီးမပျက်ဘဲ နေနိုင်ကြတယ်၊ နောက်ပြီးတော့
ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်နဲ့အညီ ရောင့်ရဲတင်း တိမ်နိုင်ကြတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ
ပွဲလမ်းသဘင်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး၊ အိမ်မှာ စားစရာမရှိရင်တောင်
လှူဖို့တန်းဖို့ဆိုရင် ပိုက်ဆံက အလိုလိုထွက်လာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြန်မာတွေ ဟာ
အေးချမ်းပါတယ်၊ မြန်မာ့ကျေးလက်တောရွာတွေကိုရောက်ရင် လူတွေရဲ့မျက်နှာကို
သေသေချာချာကြည့်ပါ၊ တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့ယှဉ်ရင် ဒေါသနည်းပြီး
အေးချမ်းသိမ်မွေ့ပေမဲ့ အားလျော့တတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာ
လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို ရောက်မှာသေချာတယ်”

ဟု တည်ကြည်စွာပြောလိုက်ရာ ကာနယ်ဟင်နရီက သက်ပြင်းချ၍

“မြန်မာတွေအကြောင်းကို ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းတို့ကိုခေါ်တဲ့
အဓိကအကြောင်းအရင်း ကို ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ပြောပါကာနယ်၊ စွန့်စားခန်းတွေကို ကျုပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကာနယ်ဟင်နရီက ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီတစ်ခေါက် မင်းတို့စေခိုင်းမဲ့ကိစ္စက အရင်တုန်းက

စစ်ဆင်ရေးတွေနဲ့ မတူကွဲပြား ဖြစ် နေတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်

ဒီတစ်ခေါက်သွားရမဲ့ခရီးက ပိုပြီးသိမ်မွေ့တယ်၊ ပိုပြီးလဲ ခက်ခဲတယ်၊ တကယ်တော့

စစ်သားတွေကို ဒီအလုပ်မျိုးစေခိုင်းဖို့ သင့်မသင့်ဆိုတာတောင် ကျုပ် သံသယရှိ
တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စကားကြောင့် ဂျမဒါမင်းထင်မှလွဲ၍
ကျန်သောစစ်သား များအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြ၏။

ကာနယ်ဟင်နရီက စစ်သားများကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ သူ၏ စကားကို
ဆက်ပြန်၏။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ ဒီတစ်ခေါက်သွားရမှာက
စစ်ဆင်ရေးအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ရှာရမှာမို့ပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကာနယ်ဟင်နရီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါတို့လည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို

မင်းတို့တွေအောင်ရှာဖွေရမှာပဲ။ တကယ်တော့ မင်းတို့ရှာဖွေမဲ့လူဟာ
ဆူကိုရီမျိုးနွယ်စုကနေ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ စစ်သားအားလုံး စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကာနယ်ဟင်နရီ၏
မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်လေ၏ ။

ကာနယ်ဟင်နရီက ဆေးတံကို မီးခိုးများထွက်အောင် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ကတယ်တော့ အာရပ်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ လူမျိုးစုတွေ

အများကြီးရှိတယ်။ လူမျိုးစုတွေထဲ မှာလည်း အင်အားသောင်းချီတဲ့ လူမျိုးစုတွေနဲ့
အင်အားရာဂဏန်းလောက်ရှိတဲ့ လူမျိုးစုတွေဆိုပြီး ကွာခြားကြတယ်။

ဝါဟာဘီလူမျိုးကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးရာလောက်ကတည်းက အာရေဗျကျွန်း
ဆွယ်မှာ စစ်သူရဲကောင်းတွေကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တယ်။

ဝါဟာဘီလူမျိုးစုကြီးဟာ အာရေ ဗျကျွန်းဆွယ်တစ်ခွင်မှာ

အာဏာစက်ဖြန့်ကျက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တူရကီစစ်အင်အားကောင်းလာ

တဲ့အချိန်မှာ ဝါဟာဘီလူမျိုးစုတွေရဲ့အင်အားဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကွဲလာခဲ့တယ်”

ဟုပြောရင်း ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဆေးတံကို ထပ်မံဖွာရှိုက်ပြန်၏ ။

ပြီးနောက် စစ်သားများ ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ၏ စကားကို ဆက်ပြန်၏ ။

“ဝါဟာဘီလူမျိုးစုတွေဟာ တူရကီနဲ့ အီဂျစ်တို့ရဲ့

ကျူးကျော်မှုတွေကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အင်အားနည်းလာရာက နောက်ဆုံးမှာ
တစ်စစပြိုကွဲခဲ့ရတယ်။ မျိုးနွယ်စုတွေ ပြိုကွဲသွားပြီး ပါလက် စတိုင်းဒေသကို

ရောက်ရှိသွားတဲ့လူတွေ ရောက်သွားတယ်။ အချို့သောမျိုးနွယ်စုဝင်တွေကတော့
နီဂျက်နဲ့ ဆိုင်းနိုင်ငံသဲကန္တာရဘက်ကိုရောက်သွားတယ်။ အချို့လည်း ဂါဇာနဲ့

ဆီယာရီဗာတစ်ဝိုက် မှာ လှည့်လည်သွားလာကြတယ်။

မျိုးနွယ်စုဝင်မိသားစုပေါင်းရာကျော်တဲ့ လူမျိုးစုတွေဟာ မြောက် ဘက်ဒေသဘက်ကို
ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ အချို့လည်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဘက်ကို ရောက်ရှိ

လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောရင်း ကာနယ်ဟင်နရီသည် ဆေးတံကို စားပွဲခုံပေါ်သို့
ချလိုက်ပြန်၏။ ဂျမဒါမင်းထင် သည်
ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း
နားစိုက်ထောင်နေ၏။ ကာနယ်ဟင်နရီက ဆက်လက်၍

“မင်းတို့ကို တာဝန်ပေးမဲ့အဓိကအကြောင်းအချက်ကတော့
ဆူဟိုရီအမျိုးအနွယ်က ပျောက် ဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေဖို့ပဲ၊
ဆူကိုရီမျိုးနွယ်ဝင်တွေဟာ ဝါဟာဘီလူမျိုးစုကြီးက ကွဲ ထွက်သွားတဲ့
ကြီးမားတဲ့လူမျိုးစုကြီးပဲ၊ ဆူကိုရီမျိုးနွယ်ဝင်တွေမှာ
လက်ရှိအုပ်စိုးနေတဲ့ခေါင်းဆောင် ဟာ မျိုးနွယ်ဝင်တွေရဲ့သဘောကျ
ဝိုင်းဝန်းတင်မြှောက်ထားတဲ့ ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးနွယ် ဝင်တွေရဲ့
တရားဝင်ခေါင်းဆောင်လုပ်မဲ့လူဟာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တယ်၊
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ခေါင်း ဆောင်ရဲ့ညီက
ဆူကိုရီမျိုးနွယ်ဝင်တွေရဲ့ခေါင်းဆောင်နေရာကို ရယူထားတယ်၊ သူဟာ အကျင့်
စာရိတ္တမကောင်းဘဲ မျိုးနွယ်ဝင်တွေအပေါ် စေတနာမထားတဲ့အတွက် သူ့ကို
ဆူကိုရီမျိုးနွယ်ဝင် တွေက မနှစ်သက်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကာနယ်ဟင်နရီကိုကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မျိုးနွယ်ဝင်တွေရဲ့ တရားဝင်ခေါင်းဆောင်ဟာ
ဘယ်လိုပျောက်ဆုံးသွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကာနယ်ဟင်နရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မျိုးနွယ်ဝင်တွေရဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ မိုးတွေရွာတဲ့ညတစ်ညမှာ

ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာပဲ၊ ဒီ အကြောင်းတွေကို ကျုပ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စုံစမ်းထားတယ်”

ဟုပြောရင်း သူ၏ ရှေ့ရှိ ဖိုင်တွဲကို လှန်၍ ကြည့်ရှုလေ၏ ။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“မျိုးနွယ်ဝင်ခေါင်းဆောင်ကြီးအာမင်ဟာ သူ့ရဲ့အကြီးဆုံးသားဟူစိန်ကို နှစ်သက်သဘော ကျလို့ မျိုးနွယ်စုရဲ့အာဏာကို အပ် နှင်းခဲ့တယ်၊ မျိုးနွယ်စုအာဏာရဲ့ အဓိကအမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ မျိုးဆက်ဓားကို သူ့ရဲ့သားဟူစိန်ကို အပ်နှင်းခဲ့တယ်၊ ဟူစိန်ရဲ့လက်ထဲကို မျိုးဆက်ဓားရောက်သွား တဲ့အချိန်ကစပြီး ဆူကိုရီမျိုးနွယ်ဝင်တွေအားလုံးက ဟူစိန်ကို အနာဂတ်မှာ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်မဲ့ လူလို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ဟာ ဆူကိုရီမျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်မဖြစ်ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်တို့အားလုံး အံ့သြသွားကြ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ဟူစိန်က ဘာဖြစ်လို့ မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်မလုပ်ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏ ။ ထိုအခါ ကာနယ်က သက်ပြင်းချ၍

“မျိုးဆက်ဓားကို ဆက်ခံခဲ့တဲ့ဟူစိန်ဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ ယုန်လိုက်ရင်းနဲ့ ဗက်ဒိုးအင်မိန်းမ ပျိုတစ်ဦးနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ကြီး အာမင် သိတဲ့အခါ ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်၊ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ကြီးက ဗက်ဒိုးအင်တွေကို အလွန် မုန်းတီးပြီး အထင်အမြင်သေးတယ်၊ ဗက်ဒိုးအင်တွေဟာ နေရာအတည်တကျ နေထိုင်လေ့မရှိဘူး၊ သဲကန္တာရမှာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့အတွက် ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရှာဖွေပြီး လှည့်လည်သွားလာ နေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ရတာ ကို နှစ်သက်တယ်၊ သူတို့ဟာ သဲကန္တာ ရမှာ

အကျွမ်းကျင်ဆုံး လူသားတွေပဲ၊ ဗက်ဒိုးအင်တွေကို သဲကန္တာရကြွက်တွေလို့ တင်စားခေါ်ဝေါ် ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအာမင်ဟာ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ့် သူ့သားကို ဗက်ဒိုး အင်မိန်းကလေးနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

ဟုပြောရင်း ဆေးတံကို မီးညှိဖွာရှိုက်ပြန်၏ ။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လေ့လာထားတဲ့မှတ်တမ်းတွေအရ

ထူးဆန်းတဲ့အချက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဗက်ဒိုးအင်တွေနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အာမင်ဟာ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကာစမှာ သဲကန္တာရကို လှည့်လည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုလှည့်လည်ရင်း အလွန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင်ရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကို ခံရတယ်။ သူဟာ အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် သေလုမြောပါးဖြစ်နေတုန်း ဗက်ဒိုးအင်တွေရောက်လာတယ်။ ဗက်ဒိုးအင်တွေဟာ သဲကန္တာရမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် သဲကန္တာရမှာဖြစ်တဲ့ အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို နိုင်နင်းတယ်။ဒါကြောင့် ဆူကိုရီတွေက အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗက်ဒိုးအင်ခေါင်းဆောင်က ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ကြီး အာမင်ဟာ သူ့ရဲ့ကင်းကိုက်ခံရတဲ့လက်ညှိုးကို အမြန်ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မှ အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးအာမင်ဟာ ဗက်ဒိုးအင်တွေကို မုန်းတီးနာကြည်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သားဟူစိန်ကို ဗက်ဒိုးအင်အုပ်စုက မိန်းကလေးနဲ့ သဘောမတူခဲ့ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို အကြီးအကျယ်ဖြိုခွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ကတော့ ချစ်သူကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ဆူကိုရီမျိုးဆက်ဓားကိုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးအာမင်ဟာ တပည့်တွေကိုလွှတ်ပြီး သားဖြစ်သူဟူစိန်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတပည့် တွေအားလုံး

ရှုံးနိမ့်ခဲ့တယ်။ ဟူစိန်ရဲ့အချစ်ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟူစိန်ရဲ့ချစ်သူ မိန်းမပျိုဟာ ဗက်ဒိုးအင်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးဖြစ်နေတယ်။ ဗက်ဒိုးအင်ခေါင်း ဆောင်ကြီးဟာ ဆူကိုရီခေါင်းဆောင်ရဲ့သားနဲ့ သူ့သမီးကို သဘောမတူပါဘူးဆိုပြီး တစ်စခန်းထဲ ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗက်ဒိုးအင်တွေဟာ သဲကန္တာရမှာ ကျင်လည်သူတွေပီပီ စိတ်ဓာတ်ပြတ်သား ကြတယ်။ မိန်းမပျိုလေးက ဟူစိန်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ပြီး မခွဲနိုင်ဘူးဆိုရင် သူတို့ဆီက ထွက်သွားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီကထွက်သွားရင် သေခန်းရှင်ခန်းပြတ်ပဲ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့် ပြုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဟုပြောရင်း သူ၏ ဆေးတံကို မီးညှိဖွာရှိုက်ပြန်၏။ ။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။ ။ ကျန်သောစစ်သားများမှာလည်း ဇာတ်လမ်းထဲတွင် မြောပါနေလေတော့၏။ ။

ကာနယ်ဟင်နရီက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလိုနဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေကို စွန့်ခွာပြီး သဲကန္တာရထဲမှာပဲ နေ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်သူမှ မတွေ့မြင်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ မုန်တိုင်းမိပြီး သေဆုံးကုန်ပြီလားမသိဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကာနယ်ဟင်နရီ၏ စကားကို နားထောင်၍ ခေါင်းခါယမ်း ကာ

“ဗက်ဒိုးအင်မှန်ရင် သဲကန္တာရကို အံတုနိုင်မှာပါ။ သူတို့ဟာ သဲကန္တာရကြောင့် မသေဆုံးနိုင် ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် ကာနယ်ပေးမဲ့တာဝန်ဟာ သဲကန္တာရထဲမှာပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဟူစိန်ကို ပြန်ရှာခိုင်း မလို့ မဟုတ်လား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ။ ကာနယ်ဟင်နရီက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်။ ဟူစိန်ကို ကျုပ်တို့လိုချင်တယ်။ ဟူစိန်သာ

ကျုပ်တို့နဲ့မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျန် တဲ့လူမျိုးစုတွေအားလုံးကျုပ်တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မှာသေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ဗြိတိသျှတွေဟာ အခုအ ချိန်မှာ အာရပ်တွေနဲ့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အာရပ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို မုန်းတီးနေကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကာနယ်တို့ အဓိကစဉ်းစားရမဲ့အချက်က

မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်ဟူစိန်ဟာ လက်ရှိမျိုးနွယ် စုခေါင်းဆောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ သူဟာ မျိုးနွယ်စုထဲကထွက်သွားတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာဟာ မျိုးနွယ်စုထဲမှာ ဒီနေ့အထိ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ ကာနယ်ဟင်နရီက ဆေးတံကိုဖွာရှိုက်၍

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်တို့စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့

မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဓားဟာ ဟူစိန်ဆီမှာပဲ ရှိတဲ့အတွက် မျိုးနွယ်စုဝင်တွေဟာ ဒီနေ့အထိ ဟူစိန်ကို သတိရတမ်းတနေတုန်းပဲ။ လက်ရှိမျိုးနွယ် စုခေါင်းဆောင်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့အတွက် သူ့ကိုသဘောမကျတဲ့လူ အတော်များ တယ်။ ဒါကြောင့် ဟူစိန်ကိုရှာတွေ့နိုင်ပြီး ဟူစိန်ကလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အ တွက် အလွန်ကောင်းမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကာနယ်တို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ်သိတယ်။ ဟူစိန်ဟာ

ဆူကိုရီမျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ ရန်ငြိုး ရန်စပြုခြင်းကို ခံရတယ်။ ဗက်ဒိုးအင်ဘက်ကလဲ သူတို့သမီးနဲ့သဘောမတူလို့ သဲကန္တာရထဲမှာ ပစ်ပယ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဟူစိန်ဟာ ဆူကိုရီနဲ့ဗက်ဒိုးအင်တွေကို စိတ်နာပြီး ဗြိတိသျှနဲ့လက်တွဲမယ်လို့ ထင်မြင်နေတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ ကာနယ်ဟင်နရီက ခေါင်းညိတ်၍

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျမဒါမင်းထင်က ဉာဏ်ပညာဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံပါပေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှတွေရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်သားပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်၍

“ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ဗြိတိသျှတွေရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်နိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟူစိန်ဟာ အာရပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပဲ၊ အာရပ်သွေးစစ်စစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာဖြူတွေကို ပူးပေါင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် အာရပ်သွေးမရှိတဲ့လူဘဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကာနယ်ဟင်နရီက သက်ပြင်းချ၍

“ဟူစိန်ဟာ အာရပ်သွေးမစစ်တဲ့သူဖြစ်ဖို့ ကျုပ်တို့မျှော်လင့်ရတာ ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှတွေအတွက် ဟူစိန်နဲ့ပူးပေါင်းဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဟူစိန်ကို မရရအောင် ရှာဖွေပေးရတော့မှာပေါ့၊ သူ့ကိုရှာရမှာ ကောက်ရိုးပုံထဲကအပ်ကိုရှာဖို့ထက် ခက်လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကာနယ်ဟင်နရီက ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းတို့အတွက် အခက်အခဲရှိမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အတွက် ဟူစိန် ကို ရှာဖွေဖို့က သိပ်အရေးကြီးနေတယ်၊ ဟူစိန်နဲ့ မျိုးဆက်ဓားကိုရရင် အာရပ်တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူနိုင်မှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း

“ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ။ ကာနယ်တို့ကိစ္စဟာ မအောင်မြင်ဖို့များပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဟာ စစ်သားတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်တို့မြန်မာစစ်သားတွေ စုပေါင်းရှာဖွေတာထက်စာရင် လူစုခွဲရှာရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဟူစိန်နဲ့မျိုးဆက်ဓားကို ရှာ ဖွေရတာ ကောက်ရိုးပုံထဲကအပ်ကို ရှာဖွေရသလို ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် ကာနယ်ဟင်နရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားပြီး

“မင်းတို့အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ပါ။ အရေးကြီးတာက ပျောက်ဆုံးနေ တဲ့ ဟူစိန်နဲ့မျိုးဆက်ဓားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ပဲ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဟူစိန်ကိုရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာစစ် သားတွေထဲက မောင်လှိုင်၊ ဟုတ်စိန်နဲ့ ဘီလေး သုံးယောက်တွဲပြီး ရှာဖွေလိမ့်မယ်၊ ဟူစိန်ဆိုတဲ့လူ မြေလျှိုးမိုးပျံမနေဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ တွေ့အောင်ရှာနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကာနယ်ဟင်နရီက အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် လက်သီးဆုပ်၍

“ဟူစိန်ကိုတွေ့အောင်ရှာဖို့က သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေကြေးနဲ့လက်နက်ခဲယမ်း ကို လိုသလောက်ယူပါ၊ ဂျမဒါမင်းထင်ကို ကျုပ် ယုံကြည်အားကိုးတယ်၊ ဂျမဒါမင်းထင်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ဟူစိန်ကို ရှာဖွေတွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်ပဲ ဒီကထွက်ပြီး ဟူစိန်ကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ထိုင်ရာမှထ၍ ကာနယ်ဟင်နရီကို အလေးပြုကာ

“ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ဟူစိန်ကို ကျုပ်တွေ့အောင် ရှာဖွေပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ဟာ အာရေဗီသွေးစစ်စစ်ဖြစ်ရင်တော့ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ပူးပေါင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောကာ မြန်မာစစ်သားများကိုဦးဆောင်၍ ကာနယ်ဟင်နရီ၏ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ တော့၏။ ထိုအခါ ကာနယ်ဟင်နရီသည် တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်မောလူမောနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

X X X

ဂျမဒါမင်းထင်တို့သည် ဘာဆာရာမြို့စွန့်၍ စစ်စခန်းသို့ အော်စတင်ကားလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့ လေ၏။

စစ်တန်းလျားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကော်ဖီဖျော်ရင်း

“ဗြိတိသျှတွေရဲ့အကြံအစည်က အတော်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ဟာ အာရေဗီတစ် ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ပူးပေါင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘီလေးက ခေါင်းကုတ်၍

“ဂျမဒါမင်းထင်ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်မယ်မထင်ရင် ကျုပ်တို့လည်း မအောင်မြင်ဘူးလို့ ယုံ ကြည်ပါတယ်၊ မယုံကြည်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကစွန့်စားခန်းဖွင့်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်လှိုင်ဆိုသောစစ်သားက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာဖြစ်လို့စွန့်စားခန်းဖွင့်ရမှာလဲဆိုတော့

ငါတို့ကစစ်သားတွေဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ၊ စစ်သား ဆိုတာ အထက်ကပေးတဲ့အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဟုတ်စိန်ဆိုသောစစ်သားက လက်သီးဆုပ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်တယ်၊

ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင် နေတာထက်စာရင် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရတာ ပိုပြီးတော့ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ငါတို့သုံးယောက်ပေါင်း ပြီး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ဟူစိန်ကို အစွမ်းကုန်ရှာဖွေမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။ မောင်လှိုင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ငါလည်း စွန့်စားခန်းဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် လက်မနှေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ဂျမဒါမပါဘဲ စွန့်စားခန်းဖွင့် ရမှာကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်ကျုပ်တို့ မလုံခြုံသလို ခံစားရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လူစုမခွဲလို့မဖြစ်လို့ခွဲရတာ ဗျာ၊ ဟူစိန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပျောက်နေတာ

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ၊ သူ့လိုလူမျိုးကို လိုက်ရှာဖို့ဆိုတာ ကောက်ရိုးပုံထဲကအပ်ကို ရှာရသလိုပဲ၊ သူဟာ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်ဆဲရှိနေဆဲပဲလား ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဟူစိန်ကိုတွေ့ပြီဆိုရင် ငါတို့အားလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဘီလေးက

“ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးဆက်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင်

ပြင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်ကမူ ဘီလေးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဘာသာရာမြို့တော်ရှုခင်းကို ကြည့်ရှုနေလေ၏ ။

*

အခန်း(၁)

ဂျမဒါမင်းထင်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ
စစ်သားသုံးယောက်အား ခြောက် လုံးပြူးသုံးလက်နှင့် ကျည်ဆန်များ၊
ငွေစက္ကူများကို ပေးအပ်လေ၏။

၎င်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သေနတ်နှစ်လက်ကို ယူဆောင်၏။
ဂျမဒါမင်းထင်က သူ၏ ရဲဘော် သုံးယောက်ကိုကြည့်၍

“မင်းတို့သုံးယောက်ဟာ အရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သုံးယောက်စလုံး ပေါ့တီး ပေါ့ဆ အလွန်လုပ်တယ်၊ ဘီလေးက
မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ထိန်းလို့မရဘူး၊ မောင်လှိုင် ကတော့
လောင်းကစားဝါသနာကျူးတယ်၊ ဟုတ်စိန်ကတော့ အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်ရင်
ဣန္ဒြေမရဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို ထိန်းသိမ်းဖို့ မှာကြားချင်တယ်၊
ကျုပ် စိတ်ချ ပြီးသွားပါရစေ”

ဟု မှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ရဲဘော်သုံးဦးသည်
တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကောင်းစွာ ကြိုးပမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလေ၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဂျမဒါမင်းထင်တို့လူစုသည် ခရီးထွက်ရန်
အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကာကီအကျ...နှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ပြီး
သားရေအိတ်ကို သိုင်း လွယ်ထား၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ရဲဘော်သုံးယောက်နှင့် စစ်စခန်းအပြင်ထိ
အတူလိုက်ပါလာပြီး လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ

“ဒီနေရာကနေ ငါတို့လမ်းခွဲကြမယ်ဟေ့၊ ငါတို့အားလုံး
အရပ်သားတွေလို ခရီးသွားမှာဖြစ် တဲ့အတွက် အစစအရာရာ သတိထားပါ”

ဟု နောက်ဆုံးမှာကြားလေ၏။

ထိုသို့မှာကြားပြီးနောက် သူတို့အားလုံး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့၏။

X X X

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဘာဆရာမြို့မှ မြို့ငယ်လေးများကို ဖြတ်သန်းရင်း ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ရွာငယ်ကလေးများကိုပင် ဝင်ရောက်၍ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် ဟူစိန်၏ သတင်းကို စုံစမ်းလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် စားပွဲထိုးလူငယ်လေးအား ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာလိုက်ရာ ဖာလာစေ့များခတ်ထား သော ကော်ဖီကို လာချပေးလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး ဆိုင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ရိပ် အောက်တွင် လူများစည်ကားနေကြောင်း တွေ့ရ၍ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ မြွေအလမွှာယ်ပြနေသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းနွဲ့၍ ပုလွေကိုမှုတ်နေစဉ် ပခြပ်ထဲရှိမြွေသည် ခေါင်းထောင်၍ ထ လာလေ၏။

ထို့နောက် မြွေသည် စည်းချက်နှင့်အညီ ယိမ်းနွဲ့၍ ကပြလေ၏။

ထိုသူသည် ပုလွေကို အတန်ကြာအောင်မှုတ်၍ မြွေအလမွှာယ်ပြသပြီးနောက် မြွေကိုပွေ့ ပိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို လိုက်လံပြသလေ၏။

ပရိသတ်ထဲရှိလူများသည် မြွေကို ကြောက်ရွံ့ပြီး အ နောက်သို့ တွန့်သွားလေ၏ ။
ထိုအခါ မြွေဆရာက

“မကြောက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့မြွေကြီးက အဆိပ်ပြင်းတာမှန်ပေမဲ့
လူတွေကို အန္တရာယ်မပြု တတ်ပါဘူး၊ မြွေကြီးစားဖို့အတွက်
အစားအစာဖိုးလေးတွေရအောင် အလှူခံနေတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ပရိသတ်ထဲမှ မြွေဆရာကို နှစ်သက်သူများသည်
ငွေအကြွေစေ့များကို မြေ ပေါ်တွင်ခင်းထားသော ပိတ်စပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလေ၏ ။
ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြွေဆရာ၏ ပညာကို သဘောကျသဖြင့် ငွေအကြွေတစ်စေ့ကို
ပစ်ထည့်လိုက်၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူသုံးယောက်သည် မြွေဆရာရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့လူ အဆိပ်မရှိတဲ့မြွေကိုပြပြီး လူတွေဆီက ပိုက်ဆံကို
ညယူနေတာလား၊ ကျုပ်တို့ မျက်စိရှေ့မှာ မုသာဝါဒလုပ်တာ မမြင်ချင်ဘူး၊
ဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

ထိုသူများသည် မြို့လူမိုက်တစ်ဦး၏ တပည့်များဖြစ်၏ ။ ထိုမြို့တွင်
စီးပွားရှာမည့်လူတိုင်း မြို့လူမိုက်အား အခကြေးငွေ ပေးအပ်ရ၏ ။ ယခုမြွေဆရာက
အခကြေးငွေ ပေးအပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် မြွေအလမွှာယ်ပြုခြင်းကို
နှောင့်ယှက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

မြွေဆရာသည် ထိုသူများ၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ဟာ မြွေတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်၊
မြွေအလမွှာယ်ပညာ ကိုလဲ တကယ်တတ်ပါတယ်၊ ဒီမြွေဟာ

အလွန်အဆိပ်ပြင်းပါတယ်။ မြွေရဲ့အစွယ်ကို ချိုးထားလို့ရ ပေမဲ့
အစွယ်ပြန်ပေါက်လာရင် မြွေရဲ့အဆိပ်ဟာ ပိုပြီးသန်မာလာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်
အဆိပ်မရှိ တဲ့မြွေ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောလေ၏ ။ သို့သော် လူမိုက်သုံးယောက်က လက်သီးဆုပ်၍
ရှေ့သို့တိုးလာကြပြီး အရပ်အလွန်မြင့်သော လူမိုက်က

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
မြွေအလမွှာယ်ပြလို့မရဘူးကွ၊ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း။”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏ ။ လူမိုက်တစ်ဦးကလည်း
မောက်မာရိုင်းစိုင်းဟန်ဖြင့်

“နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီမြို့မှာ မြွေအလမွှာယ်မပြရဘူး၊ နားလည်လား။”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏ ။ မြွေဆရာသည် လူမိုက်၏ မျက်နှာကို
မှိုင်းညှို့သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူ၏
လက်ထဲရှိ မြွေကိုသာ ပခြုပ်ထဲထည့်နေလေ၏ ။

ဂျပဒါမင်းထင်သည် လူမိုက်များ၏ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုကျင့်ပုံကို
မနှစ်သက်သော်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏ ။

မြွေအလမွှာယ်ပြပွဲကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုလိုသော ပရိသတ်များသည်
လူမိုက်များကို တီးတိုးပြစ်တင်ရင်း အနီးမှထွက်ခွာသွားကြ၏ ။

လူမိုက်များသည် ရိုင်းပြသောစကားလုံးများဖြင့် မြွေဆရာကို
ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေ၏ ။

မြွေဆရာသည် နားမကြားသူတစ်ဦးကဲ့သို့ သူ၏ အလုပ်များကို
ဆက်လက်ပြုလုပ်နေ၏ ။

မြွေဆရာ၏ အေးတိအေးစက်အမူအရာသည် လူမိုက်များအား

မခန့်လေးစားပြုလုပ်နေ သကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် လူမိုက်တစ်ဦးက မြွေဆရာ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး ရင်ဘတ်ကိုဆောင့် တွန်းကာ

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါတို့ကိုမထီလေးစားလုပ်နေတာလား၊ ငါတို့ကို ဘာကောင်တွေများ အောက်မေ့လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းကာ မြွေဆရာ၏ မျက်နှာအား လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်ရာ မြွေဆရာ၏ နှုတ်ခမ်း မှ သွေးများစီးကျလာ၏။

မြွေဆရာသည် နှုတ်ခမ်းမှသွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်ရင်း လူမိုက်အား မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်၏။

လူမိုက်သည် မြွေဆရာ၏ မျက်လုံးကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပိုမို၍ ဒေါသစိတ်ဖြစ်ကာ ထပ် မံရိုက်နှက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနောက်မှ

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသောအသံကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အာရပ်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အရှေ့တိုင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူသည် ဂျပဒါမင်းထင်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ဂျပဒါမင်းထင်သည် သက္ကလပ်အကျူနှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက် ငိုက်ဆောင်းထားလေ၏။

နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခဲထားသေး၏။

လူမိုက်သည် ဂျပဒါမင်းထင်၏ မထီလေးစားအမှုအရာကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့ကိုလာပြီး တားဆီးနေတာ သေချင်လို့လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မည်သည့်စကားကိုမျှ
မဆိုတော့ဘဲ လူမိုက်၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပါးကို ဖြန်းခနဲမြည်အောင်ချကာ

“အလ္လာရှင်ရဲ့အမိန့်တော်အရ မင်းကိုဒဏ်ခတ်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူမိုက်သည် ရုတ်တရက်ခံလိုက်ရသဖြင့်
အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ သူ သည် မြို့လူမိုက် အဗ္ဗဒူလာ၏
ညာလက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်၏။ မိမိကဲ့သို့ အဓိပတိလူမိုက်တစ်ဦးအား
အရှေ့တိုင်းသားတစ်ဦးက ပါးရိုက်လိုက်သဖြင့် ခါးကြားမှဓားကို ထုတ်ကာ

“ဒီကောင့်ကို ဝိုင်းသတ်ကြ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်းရှေ့တိုးလာကြ၊ အချိန်ကုန်တယ် ငါ့မှာ
အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် လူမိုက်များကို
စိန်ခေါ်လိုက်ရာ လူမိုက်များသည် ဓားကိုယ်စီထုတ်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

၎င်းတို့၏ ရန်ပွဲကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် မြွေဆရာသည် ပခြုပ်ကိုလွယ်၍
ဂျမဒါမင်းထင်အားကြည့်ကာ

“ဖြစ်ပါ့မလား မိတ်ဆွေ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က လက်ကာပြ၍

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်အေးအေးထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လူမိုက်နှစ်ဦးသည်

ရှေ့နောက်ညှပ်၍ ဂျမဒါ မင်းထင်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး အနောက်မှလူမိုက်ကို ခြေဖြင့်ကန်၍ အရှေ့မှလူမိုက်ကို ခြေတစ်လှမ်းတက်၍ တတောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော လူမိုက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ထိုလူ မိုက် မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလေ၏။ လူမိုက်သည် မြေပေါ်သို့ကျပြီး ကုန်းရုန်းထကာ ထို နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ကျန်လူမိုက်နှစ်ယောက်မှာ အထိနာပြီး မြေပေါ်မှ မထနိုင်တော့ချေ။

ဂျမဒါမင်းထင်၏ အစွမ်းကို ကြည့်ရှုနေသူများသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ချီးမွမ်းကြလေ၏။

မြွေဆရာသည် ပခြုပ်ကြီးကိုလွယ်၍ ဂျမဒါမင်းထင်ကိုကြည့်ရှုပြီး

“ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ လူမိုက်သုံးယောက်ကို တခဏအတွင်းမှာ အနိုင်ယူလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သတ္တိလည်း အတော်ကောင်းတယ်နော်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“သတ္တိကောင်းတယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းသားတွေဟာ သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်နေတာမြင်ရင် ကူညီတတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို လူမိုက်တွေအနိုင်ကျင့်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် ကျုပ်ဟာလူညံ့လူဖျင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြွေဆရာက သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားဟာ အရှေ့တိုင်းသားဆိုတော့ တရုတ်လူမျိုးလား၊ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ တရုတ်နဲ့ သိပ်မတူဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ထိုသူ၏ အနီးသို့
လျှောက်သွားပြီး

“ကျုပ်ဟာ တရုတ်လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာလူမျိုးပါ၊
ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မြွေဆရာက ဂျမဒါမင်းထင်ကို
အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မိတ်ဆွေက မြန်မာ ဟုတ်လား၊ မြန်မာကို ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်၊
မြန်မာဆိုတာ ဗြိတိသျှကို လိုနီပြုထားတဲ့ နိုင်ငံမဟုတ်ဘူးလား၊ မြန်မာတွေ
ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ရောက်လေ့မရှိပါဘူး၊ မိတ်ဆွေ ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မြွေဆရာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုသဘောထားရင်
ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ဘဝနောက်ကြောင်းကို မမေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ
လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကတိပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြွေဆရာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပြီမိတ်ဆွေ၊ အတိတ်ဘဝကို မမေးနဲ့ဆိုတော့လည်း
မမေးတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့အ တူလိုက်ခဲ့ဖူးတော့ မိတ်ဆွေကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊
မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ဒါကြောင့် စား သောက်ဖွယ်ရာတွေနဲ့
တစ်ဝကြီးဧည့်ခံပါရစေ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြွေဆရာ၏
ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းပုံကြောင့် ၎င်း၏ တောင်းဆိုမှုကို မငြင်းဆန်ဘဲ
အနောက်မှလိုက်ခဲ့လေ၏။

အခန်း(၂)

မြွေဆရာသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို ဆင်းရဲသားများနေထိုင်သော
ရပ်ကွက်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

အာရပ်ဆင်းရဲသားများ၏ နေအိမ်ကို ရွံ့ဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားကြပြီး
အိမ်ကိုထုံးသုတ်၍ အ လှဆင်လေ၏။

မြွေဆရာသည် ရွံ့ဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်လုံးထဲသို့
ဦးဆောင်ဝင်သွား၏။ အိမ် ထဲတွင် အာရပ်အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည်
ဂန်ဂျာဟုခေါ်သောဆေးခြောက်ကို ပြွန်တံအတွင်းသို့ ထည့်၍ ရှိုက်နေလေ၏။

မြွေဆရာသည် အာရပ်အဘိုးအိုကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားရဲ့သားကို ကျုပ်ပြန်လာပေးတာ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက်
ဂန်ဂျာဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံ”

ဟုဆိုကာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို အဘိုးကြီးလက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။
အဘိုးကြီးသည် ပခြုပ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကျုပ်ရဲ့သားကိုအချစ်ဆုံး၊ သားပြီးရင်တော့
ဂန်ဂျာကိုချစ်တယ်၊ ဂန်ဂျာပြီးရင် ပိုက်ဆံကိုချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံများကို နမ်းရှုံ့နေလေ၏။ ထိုအခါ မြွေဆရာက

“ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ စကားလက်ဆောင်လေးပေးပါဦး”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။ ထိုအခါ အာရပ်အဘိုးကြီးက
မြွေဆရာကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လောက်
မကောင်းနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထားပါ၊ လောကကြီးမှာ မချစ်ရမနေနိုင်လို့

တစ်ခုခုကို ချစ်ရတော့မယ်ဆိုရင် မိန်းမကိုမချစ်ပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံကိုပဲချစ်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြွေဆရာက တလေးတစားမှတ်သားလေ၏။
ထို့နောက် အဘိုးကြီး၏ အိမ် ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြွေဆရာက

“ကျုပ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် အဘိုးကြီးရဲ့မြွေကို ခဏငှားပြီး
အလွှာယံပြရတယ်၊ အဘိုးကြီးက အရင်တုန်းက ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်ပါ၊
ဒါကြောင့်သူ့ဆီက မှတ်သားစရာစကား တွေ အမြဲကြားရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အဘိုးကြီးဟာ ပညာရှိကြီး ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မြွေဆရာက

“ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကြီးဟာ အရင်တုန်းက မြို့ပေါ်ကကလေးတွေကို
ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အဘိုးကြီးရဲ့ကျောင်းက
စည်းကမ်းကြီးပြီး စာအသင်အပြ ကောင်းတဲ့အတွက် မြို့ပေါ်မှာ
ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ အဘိုးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကျောင်းကို
ထင်ရှားကျော်ကြားအောင် လူကုန်ကလေးတွေကို အဓိကထားပြီး
ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်၊ ပညာသင်ကြားတဲ့အခါကလေးတွေကိုလည်း
အများကြီးမြှင့်တင်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲသားကလေးတွေဟာ
အဘိုးကြီးရဲ့ကျောင်းကို မတက်နိုင်တော့ဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာလည်း
အဘိုးကြီးရဲ့ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်းသာ ရှိတဲ့အတွက် ဆင်းရဲသားမိသားစုတွေ
အခက်ကြုံခဲ့တယ်၊ အချို့သောဆင်းရဲသားတွေဟာ ငွေကြေးမတတ်နိုင်လို့
အဘိုးကြီးဆီမှာ အသနားခံပြီး စာသင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊
အဘိုးကြီးဟာ ဆင်းရဲသားကလေးတွေကို စာသင်ပေးတာထက်
သူဌေးသူကြွယ်တွေရဲ့သားတွေကို သင်ရတာ ပိုပြီးနှစ်သက်နေတယ်၊ ဒီလိုနဲ့

တစ်နေ့မှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးကရောက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အဘိုးကြီးရဲ့ကျောင်းကို ရောက်လာပြီး မြို့ပေါ်ကကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ အဘိုးကြီးက သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ရင် စာမသင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ထူးဆန်း တံမိန်းမဟာ မြို့ပေါ်ကဆင်းရဲသားကလေးတွေကို သူတာဝန်ယူမယ်ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေအများကြီးပါတဲ့ အိုးတစ်လုံးပေးတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ သူ့ရဲ့စာသင်ခထက် အဆမတန် များပြားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုရလို့ မြို့ပေါ်ကကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ အဘိုးကြီးဟာ ပညာသင်ဖို့ သဘောတူတဲ့အခါ မိန်းမချောက ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါတဲ့အိုးတစ်လုံးကို အဘိုးကြီးလက်အပ်ပြီး အဘိုးကြီးဆီက ကတိတစ်ခုတောင်းတယ်။ ဒီကတိကတော့ ဆင်းရဲသားကလေးတွေကို သုံးနှစ်တိတိ ပညာသင်ရမယ်။ ပညာသင်ကြားလို့ သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ရွှေဒင်္ဂါး တွေထည့်ထားတဲ့အိုးကို ဖွင့်ကြည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ အဘိုးကြီးလဲ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို လောဘ တက်နေတဲ့အတွက် မိန်းမချောလေးရဲ့စကားကို သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့အိုးကို မဖွင့်ဘဲ သုံးနှစ်တိတိ အောင့်အီးသည်းခံပြီး နေခဲ့ရတယ်။ အဘိုးကြီးဟာ ဆင်းရဲသားကလေးတွေကို သုံးနှစ်တိတိ ပညာသင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကလေး တွေဟာ အခြေခံပညာကို နားလည်တတ်ကျွမ်းခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ရောက်တော့မှ အဘိုးကြီးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့အိုးကို လောဘတကြီးဖွင့်လိုက်တယ်။ သူဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုရောင်းပြီး မိန်းမတွေထပ်ယူဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့အိုးကိုဖွင့်လိုက်တော့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရတယ်”

ဟုပြောရင်း သူ၏ စကားကို ခဏမျှ နားလိုက်လေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားစိုက်ထောင်နေ၏ ။ မြွေဆရာက ဆက်လက်၍

“အဘိုးကြီးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့အိုးကြီးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အိုးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေမတွေ့ရဘဲ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရတဲ့အတွက် အဘိုး ကြီးဟာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး မေ့မြောသွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“လောဘကြီးတဲ့ကျောင်းဆရာကြီးဟာ မိန်းမလှလေးရဲ့ပညာပေးတာကို ခံလိုက်ရတယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မြွေဆရာက ဆက်လက်၍

“အဘိုးကြီးသတိရလာတဲ့အထိ မြွေကြီးကတော့ အိုးထဲကမထွက်တော့ဘူး၊ အဘိုးကြီးဟာ မြွေကြီးကို ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်နဲ့ လောဘစိတ်ကြောင့် အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါး တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ အော်ဟစ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အဘိုးကြီးရဲ့ ကျောင်းကြီးလဲ ပျက်စီးပြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အဘိုးကြီးလဲ ဝင်ငွေမရှိလို့ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မြွေဆရာတွေကို အလွန်လှတဲ့မြွေကြီးကို ငှား ရမ်းပြီး ဝင်ငွေရအောင် ကြိုးပမ်းရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် အဘိုးကြီးဟာ မကြာမီ သူ့ကိုပိုက်ဆံရှာပေးနေတဲ့မြွေကြီးကို ဆုံးရှုံး ရဦးမှာပဲ၊ မြွေကြီးရဲ့ နဂိုမူလပိုင်ရှင်မိန်းမလှလေးဟာ သူ့ရဲ့မြွေကြီးကို အချိန်တန်ရင်တော့ ပြန်ယူမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မြွေဆရာက ခေါင်းကုတ်၍

“မိတ်ဆွေကြီးမျှော်မှန်းတဲ့အတိုင်း မှန်မယ်ဆိုရင်တော့

အဘိုးကြီးဒုက္ခရောက်ဦးမယ်ထင် တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“အဘိုးကြီးရဲ့စိတ်က ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒုက္ခမရောက်နိုင်တော့ဘူး၊ သူဟာ
နောင်တကြီးစွာရ သွားတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ကျောင်းကို ပုံမှန်ပြန်ဖွင့်အောင်
ကြိုးပမ်းနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မြွေဆရာက သက်ပြင်းချ၍

“မိတ်ဆွေကြီးပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

မြွေဆရာသည် ကြီးမားသောစကားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၏
အနောက်ရှိ တဲအိမ်က လေးတွင် နေထိုင်၏။ တဲအိမ်ကလေးထဲသို့ရောက်သောအခါ
မြွေဆရာက

“ကျုပ်ဟာ ကိုယ်ခံပညာအတော်အသင့် တတ်ကျွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မြို့လူမိုက်တွေရဲ့ရန်စ မှုကို ဘာကြောင့်ခေါင်းငုံ့ခံသလဲဆိုတော့ ဆရာ့ဆီမှာ
စကားကတိခံထားတာရှိလို့ပါ၊ အဲဒီ ကတိက တော့မြွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်တော့မှ သူတစ်ပါးနဲ့ရန်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ကတိပါ၊ ဆရာဟာ မြွေ
အလမွာယ်ပြတဲ့အခါ အရာရာကိုသည်းခံရမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
မြို့လူမိုက်ရဲ့တပည့် တွေကို ကျုပ်ပြန်ပြီး လက်တုံ့မပြန်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

မြွေဆရာ၏ စကားကြောင့် ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မြွေဆရာက သက်ပြင်းချ၍

“ဆရာဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော်လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်က လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်လောက်ကပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် မိမိလိုက်လံရှာဖွေနေသော ဆူကိုရီခေါင်းဆောင် ဟူစိန်နှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စဟု ထင်မြင်၍ မေးမြန်းကြည့်၏။ သို့သော် မြွေဆရာက သူ၏ စကားကိုရပ်၍

“ဆရာက သူ့အကြောင်းကိုပြောတာ မနှစ်သက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေရဲ့အမေးကို မဖြေ နိုင်တာခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လည်း ဘာမှတိတိကျကျ မသိပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မြွေဆရာ၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားရဲ့ဆရာအကြောင်းကို မပြောနိုင်ရင်လဲ မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်သိချင်တာလေး ကို တစ်ခွန်းတော့မေးခွင့်ပြုပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ဆရာဟာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်တာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် မြွေဆရာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာဟာ ကျုပ်နဲ့ သုံးနှစ်တိတိ နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာ ဆရာဟာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဟူစိန်နှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စတစ်ခုကို ရရှိပြီဟု ယူဆလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ဆရာနဲ့ တွေ့ဆုံပုံကို ပြောပြနိုင်မလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မြွေဆရာက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလောက်တော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဆရာဟာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့တာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကျုပ်တို့ သူတောင်း စားတွေဟာဘဂ္ဂဒက်မြို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှာ နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့သူ တောင်းစားတွေဟာ ရွာငယ်လေးမှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်တဲ့လူလုပ်တယ်။ အချို့လည်း မြို့တွေပေါ်တက်ပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်တို့သူတောင်းစားရွာကို လယ်ပိုင်ရှင် အာမက်ခေါင်းဆောင်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေရောက်လာတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရွာက မြေဩဇာ ကောင်းတဲ့လယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်လိုကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာကလယ်တွေဟာ မြေဩဇာကောင်း တဲ့အပြင် မြစ်ထဲကရေကို အသွင်းအထုတ်ပြုလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေကို ညှင်းပန်း နှိပ်စက်ပြီး ရွာကမောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ လူတွေရဲ့မေတ္တာကို တောင်းရမ်းစား သောက်နေရတဲ့ သူတောင်းစားတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရဲ့ဇာတိရပ်မြေကိုတော့ အလွန်မြတ် နိုးခဲ့ကြတယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်အာမက်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို သူတောင်းစားတွေဆိုပြီး အလွယ်တကူ နှိမ်နင်းနိုင်မယ် ထင်ကြတယ်”

ဟုပြောရင်း မြွေဆရာသည် သူ၏ စကားကို ခဏမျှနားလေ၏။
ပြီးနောက် သူ၏ စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“လယ်ပိုင်ရှင်အာမက်တို့လူစုဟာ ကျုပ်တို့သူတောင်းစားတွေကို မနှိမ်နင်းနိုင်တဲ့အတွက် အခက်ကြုံကြတယ်။ သူတို့ဟာ မြို့ပေါ်ကအာဏာပိုင်တွေသိမှာစိုးတဲ့အတွက် အကြမ်းမဖက်ရဲဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး အနုနည်းနဲ့ဆွေးနွေးတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာကို ရွှေ့ပြောင်းပေးရင် ကျုပ်အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ ကျုပ်က ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာကို

မမက်မောဘဲ ရွာသူ ရွာသားတွေဘက်က ရပ်တည်တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်အာမက်ဟာ မြို့ပေါ်ကအပျက်မတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကိုမြို့ဆွယ်ခိုင်းတယ်။ အပျက်မက ကျုပ်ကိုအမျိုးမျိုးမြို့ဆွယ်ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ လက်လျှော့သွားခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်အာမက်တို့ဟာ ကျုပ်ကို အနုနည်းနဲ့ဆွေးနွေးလို့မရတော့ ကျုပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတယ်။ ကျုပ်ကို သဲကန္တာရထဲမှာ ကြိုးနဲ့တုတ်ပြီး အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကင်းမြီးကောက်တွေနဲ့ လွှတ်ပေးတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကြိုးတုတ်ခံထားရလို့ မလှုပ်မရှားနိုင်တုန်း ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင်ကိုက်လိုက်လို့ မီးစနဲ့ထိုးသလို နာကျင်ပြီး မေ့မျော သွားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ကိုကိုက်တဲ့ကင်းမြီးကောက်ဟာ သုံးရက်အတွင်း သွေးအန်ပြီး သေဆုံးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကံကောင်းချင်တော့ သဲကန္တာရမှာလှည့်လည်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ နဲ့တွေ့ပြီး ဆေးပညာနဲ့ကယ်တင်ခြင်းကို ခံရတယ်။ ဆရာဟာ ကျုပ်ကိုကယ်တင်ပြီး သူတောင်းစား တွေအတွက် အနစ်နာခံမှန်းသိလို့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို နှစ်သက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို မြွေပညာသင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ မြွေပညာကို တတ်ကျွမ်းတဲ့နေ့ကစပြီး မြွေအတွက်ရန်မဖြစ်ရဘူးလို့ ကတိသစ္စာပြုရတယ်။ သူတောင်းစားအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှမလုပ်ရတော့ဘူး။”

ဟု ဆိုကာ မြွေဆရာသည် သူ၏ စကားကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏ ။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြွေဆရာက စကားမစချင်မှန်းသိသဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဖာလာစေ့ ခတ်ထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ခရားထဲမှ ငှဲ့ထည့်လိုက်၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က စကားလမ်း ကြောင်းလွဲ၍

“ဟောဒီစားသောက်ဆိုင်ကြီးရဲ့အနောက်က အဖီလေးမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ မြွေဆရာက သက်ပြင်းချ၍

“ဟောဒီ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ

ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်တော့

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မိန်းကလေးရဲ့နာမည်က အာဖဂန်တဲ့၊ အာဖဂန်ဟာ

ထူးထူးခြားခြား အာရပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ

ယောက်ျားတွေနဲ့တန်းတူ စားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ဦးစီးပြီး ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့တယ်။

အာဖဂန်ဟာ ရုပ်ရည်ရူပကာလည်း အလွန်ချောမောလှပပြီး ဆွဲဆောင်

အားကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမလှလေးအာဖဂန်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ

အလွန်ပေါများတယ်။ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ

အာဖဂန်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် အထူးကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဖဂန်ဟာ

သူ့ရဲ့ဆိုင်ကမိန်းကလေးအဖော်များနဲ့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေထိုင်တယ်။ ဆန့်ကျင်

ဘက်ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘူး။ ဒါကြောင့် အာဖဂန်ကို

ပိုးပန်းမရလို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တဲ့ယောက်ျားညံ့တချို့က

လိင်တူချင်းစွဲလန်းတဲ့လူဆိုပြီး ပြစ်တင်ရှုံ့ချခဲ့ကြတယ်။ အာဖဂန်ကို

ပိုးပန်းတဲ့ကောင်တွေထဲမှာ ကုလားအုတ်ကုန်သည်ကြီးရဲ့သား ဘာဘူဟာ

အဆိုးဆုံးပဲ။ ဘာဘူဟာ အရှက်သိက္ခာမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်

အာဖဂန်ကို ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်လောက်အောင် ပိုးပန်းပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။

သူဟာ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့ တီးဝိုင်းတစ် ဝိုင်းကိုငှားရမ်းပြီး

အာဖဂန်ရဲ့အိမ်မနီးမဝေးမှာ အာဖဂန်ကို သူဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း သိချင်း

တွေ့သီဆိုစေခဲ့တယ်။ အာဖဂန်ဟာ ဘာဘူရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် တစ်မြို့လုံးရဲ့အလယ်မှာ

အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“နောက်ဆုံးတော့ အာဖဂန်ဟာ ဘာဘူကို သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ

လူပုံအလယ်မှာ ဘာဘူရဲ့ပါးကိုရိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ဘာဘူဟာ

သူ့ရဲ့ပါးကို အရိုက်ခံရတဲ့အတွက် အလွန်အရှက်ရပြီး အာဖဂန်ကို

ပြန်လုပ်မယ်ကြံစည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဖဂန်ဟာ အစောင့်

အကြပ်တွေခေါ်ထားတဲ့အတွက် ဘာလူက လက်တုံ့မပြန်နိုင်ဘူး”

ဟု ရှည်လျားစွာပြောရင်း ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကော်ဖီကို ငဲ့သောက်ပြန်၏ ။
ပြီးနောက် ဆက် လက်၍

“ဘာဘူဟာ အာဖဂန်ကို လက်တုံ့မပြန်နိုင်လို့ အကြီးအကျယ်
မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ ရဲ့ပါးတစ်ဖက်ကို လူပုံအလယ်မှာ
ရိုက်နှက်တဲ့မိန်းမဆိုပြီး အငြိုးမကျေနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ယုတ်မာ
တဲ့မြွေဆရာတစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး မြွေတစ်ကောင်ကို စက္ကူပုံးထဲထည့်ပြီး
လက်ဆောင်ထုပ်ပုံစံနဲ့ မိန်းမလှလေး အာဖဂန်ဆီကို ပို့ပေးခဲ့တယ်။
အာဖဂန်ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်ဟာ အဲဒီ နေ့က ငွေလေးရွှင်ရွှင်ရလို့
အာဖဂန်ရဲ့ဆိုင်မှာ သိုးသားဟင်းနဲ့ စားသောက်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ
လူယုတ်မာဘာဘူပေးလိုက်တဲ့လက်ဆောင်ထုပ်ဟာ
စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတယ်။ ကျုပ်ဟာ မြွေဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက်
ညစာစားနေရင်း ဆိုင်ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်ရှိနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။
မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ လှုပ်ရှားလူးလွန်သံကို ကြားနေသလိုပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်လုံးဝေ့ကြည့်တော့ အာဖဂန်ရဲ့လက်ဆောင်ထုပ်ကို တွေ့တယ်။
အာဖဂန်ရဲ့လက်ဆောင် ထုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်တော့ အထဲက မြွေတွန်သံကို
ကြားမိသလိုပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မိန်းမလှလေး အာဖဂန်ဟာ
သူမအတွက်လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖွင့်ဖောက်ဖို့ ပြင်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ
လက်ဆောင်ထုပ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိတိ
ကျကျတော့ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် မိန်းမလှလေးအာဖဂန်ကို သတိပေးရနိုး၊
မပေးရနိုးဖြစ်နေလို့ ရပ်ကြည့်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ
အာဖဂန်ဟာ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဖောက်နေပြီ။ သူမဟာ လက်ဆောင်ထုပ်ပေါ်က
စက္ကူတွေကိုခွာပြီး ပုံးထဲကို လက်နဲ့နှိုက် လိုက်တယ်။ ကျုပ်ဟာ
လက်ဆောင်ထုပ်ထဲကမြွေတွန်သံလို အသံမျိုးကို ထပ်ပြီးတော့ကြား လိုက်တယ်။

ကျုပ်ဟာ ထိုင်ရာကနေကုန်းထပြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကိုဖွင့်နေတဲ့ အာဖဂန်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။ အာဖဂန်ဟာ မြေပေါ်ကိုပုံလျက်သားလဲကျပြီး “ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ” လို့ အော်ဟစ်မေးမြန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေကို ကျုပ်ဖြေစရာမလိုတော့ဘူး။ စက္ကူဘူးကြီးထဲက မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်ထောင်ပြီး ထွက်လာပြီလေ။ ဒီအချိန်ကစပြီး အာဖဂန်ဟာ ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး စားသောက်ဆိုင်အနောက်က အိမ်ကလေးမှာ နေခိုင်းတာပဲ။ ကျုပ်ကို စားသောက်ဖွယ်ရာတွေလည်း မကြာခဏ ပို့ပေးလေ့ရှိတယ်။ တကယ်တော့ အာဖဂန်ဟာ အင်မတန်ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျုပ်က ယုတ်မာတဲ့ဘာဘူဆီကို မြွေတစ်ကောင်ပြန် ပို့ပေးဖို့ ကြိုးစားတာကို အာဖဂန်က လုံးဝသဘောမတူခဲ့ဘူး။”

ဟု ရှည်လျားစွာရှင်းပြလေ၏ ။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို နားထောင်ရတာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဉ့်နက်နေလို့ အနားယူလိုက်ပါဦး။”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲရှိ သစ်သားကုတင်လေးတွင် သွားရောက်အိပ်စက်လေ၏ ။

*